

FRÅNSLÅGTAS, v. d. 1. (föga brukl.) Se *Vanslägtas*.

FRÅNSMYGA, v. a. 3. (böjes som *Smyga*) I smyg främtaga. *F. en något*. — Äfv. *Smyga från*.

FRÅNSMÄLTA, v. a. 2. Genom smältning fränkilja. — Äfv. *Smälta ifrån*. — *Fränsmältande*, n. 4. o. *Fränsmältning*, f. 2.

FRÅNSNÄPPA, v. a. 1. Hastigt och oförmödad främtaga. — Mindre ofta *Snappa från*.

FRÅNSNATTA, v. a. 1. Genom snatteri främtaga, beröfva. — Äfv. *Snatta från*.

FRÅNSPARKA, v. a. 1. Med stöt af foten fränlossa. — Äfv. *Sparka ifrån*. — *Fränsparkande*, n. 4. o. *Fränsparkning*, f. 2.

FRÅNSPRINGA, v. a. 3. (böjes som *Springa*) Springa bort ifrån. — Vanligare *Springa från*.

FRÅNSPRÄNGA, v. a. 2. Genom sprängning fränlossa. — Äfv. *Spränga ifrån*. — *Syn.* *Afspränga*, *Lösspränga*, *Bortspränga*. — *Fränsprängande*, n. 4. o. *Fränsprängning*, f. 2.

FRÅNSPRÄTTA, v. a. 1. o. 2. Genom sprättning fränkilja. — Äfv. *Sprätta ifrån*. — *Fränsprättande*, n. 4. o. *Fränsprättning*, f. 2.

FRÅNSPÄNNA, v. a. 2. 1) Se *Afspänna*, 1. — 2) *F. hästarna*, lösgöra hästar, som varit förspända för en vagn. — För begge bem. säges äfv. *Spänna ifrån*. — *Fränspännande*, n. 4. o. *Fränspänning*, f. 2.

FRÅNSTJÄLA, v. a. 3. (böjes som *Stjåla*) 1) *Stjåla något ifrån någon*. *Man har f-stulit mig hela min kassa*. — 2) (fig.) Utan lof främtaga. — För begge bem. äfv. *Stjåla från*.

FRÅNSTYRKÅ, v. a. 2. (föga brukl.) Se *Afstyrka*.

FRÅNSTÄNGA, v. a. 2. 1) Genom stängsel, stängning afhålla från. — 2) (fig.) Hindra från, utesluta från. — För begge bem. brukas vanligtvis *Stänga ifrån*. — *Fränstängande*, n. 4. o. *Fränstängning*, f. 2.

FRÅNSTÖTA, v. a. 2. 1) Stöta bort, undan, ut ifrån. *F. en båt*, stöta ut den ifrån en brygga, bort ifrån sidan af ett fartyg, o. s. v. — Vanligare *Stöta från*. — 2) (fig. absolut) Förefalla vidrig, väcka ett obehagligt intryck. *Ellt ansigte, en blick, en min, som f-ter*. — Part. akt. *Fränstötande* brukas för denna bem. nästan adjektivt, under betydelsen af: Vidrig, motbjudande, t. ex.: *Ellt f-t ansigte, en f. min, blick*, o. s. v. — *Fränstötande*, n. 4.

FRÅNSTÖTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man fränstötter eller något fränstöttes. — 2) (fys.) Se *Repulsion*.

FRÅNSUGA, v. a. 3. (böjes som *Suga*) Genom sugning afskilja, utdraga från. — Äfv. *Suga från*.

FRÅNSÅGA, v. a. 1. Genom sägning afskilja. — Äfv. *Såga ifrån*. — *Fränsågande*, n. 4. o. *Fränsågning*, f. 2.

FRÅNSÄLLA, v. a. 1. Genom sällning fränkilja. — Äfv. *Sälla från*. — *Fränsållande*, n. 4. o. *Fränsållning*, f. 2.

FRÅNSÅGA SIG, v. r. 2. (böjes som *Såga*) Se *Afsåga sig*.

FRÅNSÄLJA, v. a. 2. (böjes som *Sälja*) 1) Genom försäljning afsöndra. *F. ett par hemman, som ligga under ett gods*. — 2) *F. sig*, genom försäljning afhända sig. — *Fränsålljande*, n. 4. o. *Fränsålljning*, f. 2. (båda för bem. 1).

FRÅNSÖNDRA, v. a. 1. Se *Afsöndra*, 1. — Äfv. *Söndra ifrån*. — *Frän söndrande*, n. 4. o. *Frän söndring*, f. 2.

FRÄNTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) 1) *Löstaga en del ifrån något helt*. *F. ett af vagnshjulen*. — Äfv. *Taga ifrån*. — 2) Med handkraft eller emot ens vilja taga något ifrån någon. *Han f-tog mig boken med våld*. *F. en något, då han soffer*. — *Syn.* *Borttaga*, *Fränröfva*. — 3) (fig.) Emot lag och rätt beröfva. *F. någon allt hvad han äger och har*. — För bem. 2 o. 3 äfv. *Taga från*. — *Syn.* *Beröfva*, *Afhända*. — 4) (föga brukl.) Se *Undantaga*. — *Fräntagande*, n. 4. o. *Fräntagning*, f. 2. (båda för bem. 1).

FRÄNTRÄDA, v. a. 2. (fig.) Skilja sig ifrån. *F. ett förbund*. — Äfv. *Träda från*. — *Fränträddande*, n. 4.

FRÄNTRÖSKA, v. a. 1. Genom tröskning fränkilja. — Äfv. *Tröska från*. — *Fräntröskande*, n. 4. o. *Fräntröskning*, f. 2.

FRÄNTÖA, v. n. 1. Genom tövåder fränlossna.

FRÄNVARANDE, a. 1. Som ej är närvarande på ett ställe. Brukas ofta substantivt, t. ex.: *De f. så ätnöja sig med de närvarandes beslut*.

FRÄNVARO, f. sing. oböjl. (egentl. gam. dativ) Vistelse på annan ort än den, hvarom fråga är. *I, under hans f. hände, att . . .* — *Syn.* *Bortvaro*.

FRÄNVECLA, v. a. 1. Vid vaxling (af mynt) ådraga förlust af. *Jag gaf honom 10 R:dr B:ko att vaxla, och han f-de mig hela 5 riksdalerna*. — Äfv. *Vaxla från*.

FRÄNVIKA, v. a. 3. (böjes som *Vika*) Genom vikning aflägsna från. — Äfv. *Vika ifrån*. — *Fränvikande*, n. 4. o. *Fränvikning*, f. 2.

FRÄNVINNA, v. a. 3. (böjes som *Vinna*) Vinna något ifrån någon. *Han har f-vunnit mig hela min kassa*.

FRÄNVRIDA, v. a. 3. (böjes som *Vrida*) Genom vridning fränkilja. — Äfv. *Vrida ifrån*. — *Fränvridande*, n. 4. o. *Fränvridning*, f. 2.

FRÄNVÄGA, v. a. 2. Genom vägning ådraga förlust af. *Han f-väde sin principal hela 2 S:ö tackjern*.

FRÄNVÄLTA, v. a. 1. o. 2. eller FRÄNVÄLTRA, v. a. 1. Vältra bort ifrån. — Äfv. *Vältra från*. — *Fränvältrande*, n. 4. o. *Fränvältring*, f. 2.

FRÄNVÄNDA, v. a. 2. Se *Bortvända* o. *Afvända*. — Äfv. *Vända från*. — *Fränvändande*, n. 4. o. *Fränvändning*, f. 2.

FRÄNVÄNJA, v. a. 2. (böjes som *Vänja*) Se *Afvänja*. — Äfv. *Vänja från*.

FRÄNVÄXA, v. a. 2. (böjes som *Växa*) Under det man växer upp, glömma (vanor, bruk, o. s. v.), öfvergifva (sällskap, m. m.). — Vanligare *Växa från*.

FRÄSSA, v. n. 1. (ursprungl. *Frätsa*, frequentativ af *Fräta*) Åta gluskt och öfverdrivet mycket. (Fig.) *F. i något*, öfverdrivet njuta deraf, ohejdadt öfverlemna sig derät, t. ex.: *F. i nöjen, i njutningar, i vällost*. [Frossa.]

FRÄSSANDE, n. 4. Förhållande, omständighet, att man frässar (både egentl. o. fig.). — *Syn.* *Fräseri*. — *Adj. p. 1.* (fig.) Öfvergifvet begärlig, gluskt. [Fross—]

FRÄSSARE, m. 3. En, som öfverlåter sig åt fräseri (både egentl. o. fig.). [Fross—]